

Paul Hunninck wint halfbergaf -, halfbergop-koers in Kruishoutem

Koersverslag:

Voor de tweede maal, dit seizoen, sta ik aan de start in Kruishoutem, gemeente ten zuiden van Deinze, op de grens van West- en Oost-Vlaanderen. Het parcours van 3 km ligt in een industriezone en vertrekt met een afdaling die ruim de helft van de omloop beschrijft, gevolgd door een klim, voor de tweede helft, tot aan de eindmeet. Op za 7 mei 2011, heb ik hier een mooie derde plaats (effectief tweede) behaald en beschouw deze koers als “op mijn lijf geschreven”. Acht weken na mijn sleutelbeenbreuk, neem ik me enigszins voor de eerste rondjes passief mee te draaien, zonder forceren.

De reeks F, jongeren van 15, 16 en 17 jaar, start eerst. Eén minuut later, start ik, in reeks D (vanaf 56 j.) samen met reeks E (vanaf 65 j. + dames alle leeftijden). Regel is, dat, als reeksen elkaar inhalen, er aangepikt mag worden. De reeksen D, E en F worden dan één koers. Na afloop weliswaar, worden de uitslagen afzonderlijk per reeks, opgemaakt. Van in de staart van het peloton zie ik hoe Edwin Van Cauwenberge en Eric Delys voortdurend prikjes uitdelen zonder dat het tot een ontknoping komt. Alhoewel op 100 m vóór de laatste bocht, op een kleine 100 m van de top van de klim, de groep, bij elke doorgang, scheurt, komt alles netjes terug samen in de daaropvolgende afdaling. Als in één van de drie passages, Eric Pauwels, er alleen van doorgaat, is iedereen er gerust in. Na bijna een volledige ronde, nog steeds geen reactie, schuif naar voor, vraag iets te streng of ze die man zo maar gaan laten rijden, “Laat hem toch doen, hij valt straks wel stil”, komt het antwoord van de kenners. Even neem ik de leiding van het peloton, laat me terug afzakken en een poosje later wordt de moedige vluchter opgeslorpt.

Mijn ervaring na 8 ronden is, dat ik soepel en licht de klimmetjes afwerk en besluit te ontsnappen of liever, ik ga me overgeven aan een onuitstaanbare drang (adrenaline ?). In de klim op 150 m vòór de eindmeet, laat ik alle teugels los, trap soepel en snel naar boven, schakel een grotere versnelling en stort me, rechts, in de afdaling. Schuin rechts boven zie ik dat de groep behoorlijk is afgescheurd. Nog 4 ronden, heb een groot gat geslagen, rijd hard en geconcentreerd op de inspanning door. Elke solo-ronde evalueer ik mijn voorsprong en zie tot grote voldoening dat ik goed vooruit blijf. Bij de vaststelling dat er achter mij nog geen achtervolgers te bespeuren zijn, besluit ik de laatste ronde relax af te werken. Maar op het einde van de afdaling van die laatste ronde, begin van de klim, zie ik tot mijn grote verwondering en spijt dat de 4 achtervolgers kort op mijn hielen zitten. Niet goed wetend wat best te doen, laat ik me afzakken tot bij het achtervolgend viertal. Kopgroep terug samen, 150 m vóór de laatste bocht, val ik aan zoals 4 ronden geleden, kan de rest vrij gemakkelijk afschudden en sprint allesgevend bergop naar de overwinning. Oef ! Wat een opluchting ! Toch gelukt !

Tijdens de feedback, na de koers, blijkt dat de achtervolgers zich door een jonge sterke F-renner (15, 16 of 17j.) op sleeptouw hebben laten nemen gedurende een hele ronde en me daardoor reeds in het vizier hadden op de helling in de voorlaatste ronde. Hierbij kregen ze de indruk dat ik aan het stilvallen was, wat hen een extra impuls gaf om intenser de achtervolging in te zetten en me uiteindelijk in te halen.

Soit, einde goed, alles goed ! En een goed voorteken voor het Belgisch Kampioenschap over 12 dagen op een eveneens selectief parcours in Roborst. De mooie tuil die ik op de huldiging van het bloemenmeisje heb gekregen, zal ik straks met plezier aan Els, vriendin van Filip schenken.

Categorie D:

1. **Paul HUNNINCK**; 2. Edwin Van Cauwenberge; 3. Erik Delys; 4. Eddy Vanden Haute; 5. Eric Pauwels; 6. Firmin De Zutter; 7. Nico Acke; 8. Erik De Waele; 9. Christ Christiaens; 10. Timmy Braekeveld; 11. Rudy Defeyter; 12. Piet Delva (DV).